

Krav paa Nedsættelser gennem Lønningslovene, thi han maa dog have faaet den Erfaring i den Tid, vi have arbejdet i Lønningsudvalgene, at der slet ikke er Tale derom. Der er ikke engang Tale om saadanne Nedsættelser i de høiere Lønninger, at det derved indvundne Beløb kunde blive tilstrækkeligt til at dække de Forbedringer, Udvalget ønsker at gjøre i de lavere Lønninger. Hvad der kunde være Tale om, at Udvalget vilde foreslaae, er, at man i en eller anden Branche indskrænker Embedsmændenes Antal noget, sammenlægger nogle Forretninger, som nu bestyres af flere Embedsmænd, saaledes at de blive bestyrede af enkelte Embedsmænd, og derigjennem indskrænke Embedernes Antal; det er dog Noget, som vilde kunne opnaaes. Bel er det sagt ogsaa her, at, da vi ikke fik den Commission, hvorefter der var Tale i sidste Samling, og hvorved man kunde have faaet Tid, Ro og Leilighed til at overveie disse Forhold, er det vanskeligt for dem, som ikke ere inde i dem, paa ethvert Punkt at kunne afgjøre, hvad der lader sig gennemføre; men ved forenede Kræfter maa man dog paa et eller andet Punkt kunne gjøre Noget, og, om man end ikke kan gjøre det paa een gang, maa man dog i alt Fald kunne forberede Noget af den Slags. Derved er det egentlig, at Udvalgets Medlemmer have tænkt sig nogen Besparelse, saaledes at det ikke er nogen rigtig Fremstilling af Forholdene, naar det hedder, at, dersom man ikke vedtager dette Forslag, vilde Lønningslovene ikke komme ud; man vil da forlange store Nedsættelser, paa Valgtribunerne næste Aar rive Hovederne af hverandre for Lønningslovenes Skyld osv. Det er at male Spøgelse paa Bæggen; det er slet ikke Virkelighed! Desuden veed jeg ikke, hvorledes noget enkelt Medlem af Udvalget kan vide, at vi ikke faae flere af disse Lønningslove vedtagne. For mig staaer det saaledes, at der meget vel er Udsigt til at faae nogle af dem vedtagne, og derfor siger jeg, at det hele mørke Billede, den ærede næstsidste Tale udfastede for os af, hvad der vil komme, naar vi forkaaste Fleertallets Forslag, er forfeilet og

aldeles ikke svarende til Virkeligheden. — Jeg har endnu blot et Par Bemærkninger at gjøre. Den ærede Finansminister gav os Oplysning om, at de 1,600,000 Rbd., hvortil vore Pensioner nu beløbe sig, ikke udenvidere kunne betragtes som fremkaldte ved vore Pensionslove. Jeg er den ærede Minister meget taknemmelig — og det antager jeg, at hele Thinget er — for de Tal, han har opgivet os; thi dem kjendte vi ikke før saa nøie, men at Thinget var sig bevidst, at de 1,600,000 Rbd. ingenlunde kunne siges at være fremkomne alene ved Pensionslovene, men tillige fra ganske andre Forhold, var Noget, vi sikkert alle vidste. Den ærede Minister gjorde gjældende, at man kunde sige, at Pensionsbyrden var 1 Million; men dette forekommer mig ogsaa at være for meget for vort lille Danmark efter vore Forhold. Vi maae komme til Pensionsbestemmelser, som efterhaanden bringe denne Sum noget ned; thi det lille Danmark kan ikke ville — jeg tør ikke sige vil ikke kunne — vedblive med en saadan Byrde alene i den Retning. Den ærede Minister sagde, at de Forarbejder, der vare nødvendige for at bringe denne Sag frem, ikke endnu vare tilende, og at vi altsaa maatte vente, til de bleve tilendebragte, men det undrer mig, at man ikke for længe siden har afflasket Pensionsloven af 24de Februar 1858. Den er givet for Fællesembedsmændene, men siden Freden i 1864 have vi ingen Fællesembedsmænd, og de kunde godt ved en Beslutning af Lovgivningsmagten være blevne stillede under Pensionsloven for Kongeriget af 1851. Det er mærkeligt, hvorledes man har søgt at holde paa det Fælles i saamange Retninger, efterat det, der i Hovedsagen kunde kaldes fælles, er forsvundet. Dersom Pensionsloven af 24de Februar 1858 havde været lidt mindre fordeelig for Embedsmændene end den af 1851, er det min Tro, at vi havde faaet dette Forhold forandret for længe siden. Jeg kan dernæst heller ikke erkjende, at der ikke med de nuværende Lønningslove kan være Fare for, at vi i Fremtiden komme til for høie Pensionsbeløb; thi den Virkning, de militære Lønningslove med